

de care din mai multe cauze despărțindu-se, fu numit director la Lyceul din Iași. Dar' după o nouă organizare a instrucțiunei publice se vădă nevoit a dimisiona și venind în București, după stăruințele amicului său Gr. Manu, primi postul de secretar la Arhiva generală de aici. Mai în urmă fu numit șefu de secție în Ministeriul Cultelor și Instrucțiunei, din care post demisionând, cădă în curând greu bolnavă, lovit de o paralisie intelectuală (anul 1869). Cu toate încercările medicilor amici și cunoscuți de a 'lă întorce la viață, după două ani de amare suferințe, petrecuți în spitalurile Colentina, Pantelimon și M-rea Cernica, (lângă București), muri în anul 1871, în spitalul Pantelimon și fu înmormântat la biserica cu același nume, uitat fiind aproape de toți.

Niculénu era om de simțu, avea inimă nobilă. Dotat de la natură cu talentul poetic a cântat adevărul și virtutea și a plânsu nefericirile vieței omenești. Poesia sa are un cursu natural, idei înalte, rimă potrivită. Genul poesiei sale este mai mult elegiac. De la el avem publicat un mic volum de poesiî sub titlul: „Poesiî“ (1865.) — La 1866 a redactat împreună cu alți șese jurnalul umoristic :